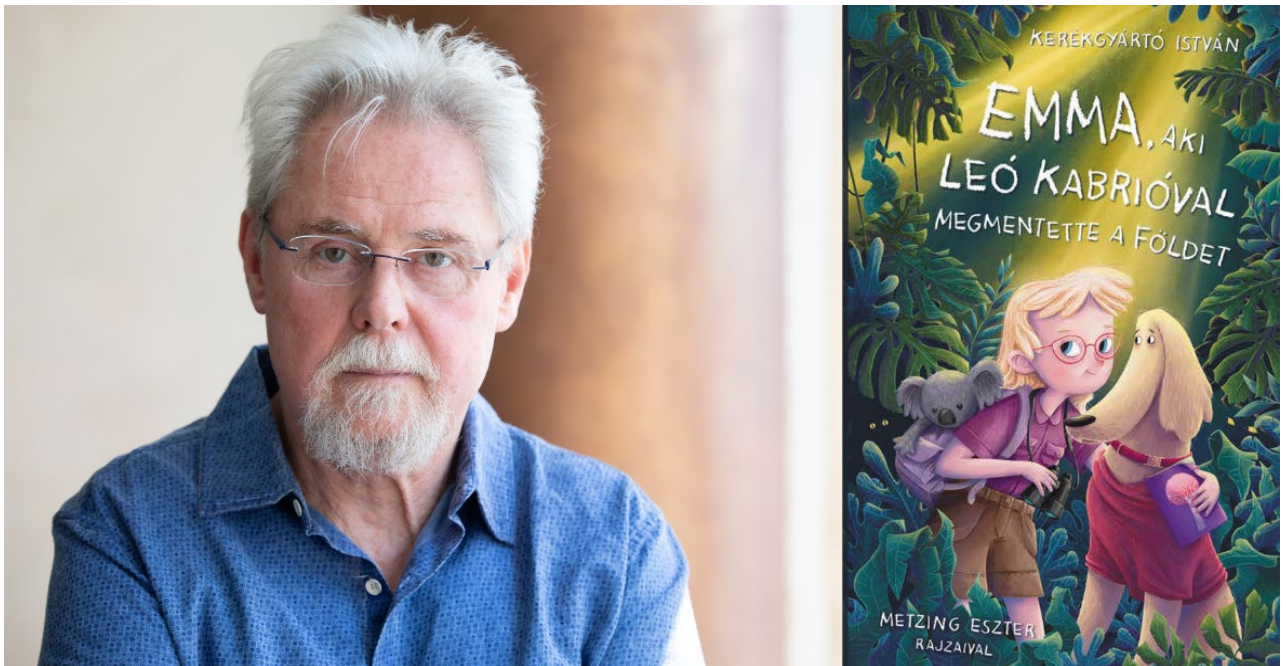

https://konyvesmagazin.hu/karacsony/kerekgyarto_istvan_emma_aki_leo_kabrioval_megmentette_a_vilagot.html

Könyves Magazin

KÖNYVES ADVENT

KERÉKGYÁRTÓ ISTVÁN EMMA AKI LEÓ KABRIÓVAL MEGMENTETTE A VILÁGOT PAGONY KARÁCSONY2022 KÖNYVES ADVENT ÜL TESS FÁT ESŐERDŐ VILÁGMEGMENTÉS KARÁCSONY

A bátor kis Emma jól tudja, mit tegyen, hogy megmentse a Földet – és a kedvenc koaláit

Emlékszel még Márkra, aki hatévesen megmentette a világot? Akkor biztos emlékszel Emmára is, a kistestvérére. Most rajta a sor, hogy megmentse a Földet! Olvass bele!

Könyves Magazin |

KERÉKGYÁRTÓ ISTVÁN

Emma, aki Leó Kabrióval megmentette a világot

III. Metzing Eszter, Pagony, 2022, 128 oldal

Emma az ausztrál erdőtüzek elől menekülő koalákat látva rádöbben, hogy valami nincs rendben a Földdel. Levelet ír az amerikai filmsztárnak, Leó Kabrióknak, aki ismert természetvédő. Leó éppen Magyarországon forgat, találkoznak, és amikor megismeri Emma terveit, mellé áll...

Kerékgyártó István első gyerekeknek írt meseregénye a *Márk, aki hatévesen megmentette a világot* c. kalandos, vicces története folytatódik ebben a kötetben, melyben Márk huga, Emma a főszereplő. A kortárs felnőtt irodalomban ismert író unokái ihletésre, unokáinak írta a Pagony Kiadónál megjelent két kötetet. A kisiskolásoknak ajánlott fantáziadús meseregények akár közös esti olvasásra is, akár önálló olvasmányként is ideálisak, a történeteket

nagyszerűen egészítik Metzing Eszter sok-sok gyönyörű illusztrációi. Az *Emma, aki Leó Kabrióval megmentette a világot* című kötet mindannyiunk figyelmét felhívja arra, hogy egyetlen fa elültetésével is sokat tehetünk a Föld megmentéséért – így akár a könyvvel együtt karácsonyi ajándékba is adható egy elültetésre váró fa.

Kerékgyártó István: Emma, aki Leó Kabrióval megmentette a világot

Illusztrálta: Metzing Eszter

1. fejezet

Amelyből kiderül, hogy a tilos tévénézésnek is lehet hasznos eredménye

Az egész egy csínytevéssel kezdődött. Amolyan apró rosszassággal. Emmát már lefektették, de ő kiosont a szobájából, és a résnyire nyitott ajtónál a tévét leste, amit persze nem szabadott neki. Ugyanis csak akkor és csak olyan mesefilmet nézhetett, amit Anya és Apa megengedett. Éppen a Híradó ment, ami amúgy nagyon unalmas egy kislánynak, hiszen abban komoly arcú felnőttek csupa olyan dolgokról beszélnek, melyek őt egyáltalán nem érdeklik. Kedves koalamacijára, Moflira pillantott, akit eddig a kezében lóbált:

– Ennél még az ágy is jobb, Mofli, gyere, lefekszünk! – ugyanis mindig a koalamacijával aludt.

De ekkor hirtelen vörösre vált a képernyő, Anya és Apa árnyéka is pirosan vetült a nappali falára, Emma visszafordult, és azt látta, hogy ég egy hatalmas erdő.

A lángok nyaldosta fák félelmetesen ropognak, és amikor közelebb ment a kamera, jól látszott, ahogy egy koalacsalád menekül a tűz elől. Aztán egy állatkórházat mutattak, ahol több kis koala szomorkodott, mert a szép, fényes szürke bundájukat megperzselték a lángok.

Emma ekkor megfélekedezett arról, hogy tilosban settenkedik, és fölkiáltott:

– Mi történik ezekkel a szegény koalamackókkal?

Anya és Apa mérgesen ugrottak föl a fotelból, hogy megszidják Emmát, amiért kiszökött a szobájából. Bátyja, Márk is felébredt, és álmosan hunyorgott, hogy mi történik itt.

De a szidásból nem lett semmi, mert Emma keservesen sírni kezdett, pedig amúgy ritkán sírt. Maga miatt tényleg ritkán.

De itt legkedvesebb állatai, a koalák menekültek,

kerültek kórházba, és ő azonnal elképzelte, milyen lehet, ha valakinek lángokban áll az otthona, és ezért el kell hagynia. Ha, mondjuk, neki kellene hátra hagyni a plüssállatait, ceruzáit, tollait, az elkészült rajzait – mert nagyon szeretett rajzolni –, minden kedves ruháját, cipőjét.

Csak az maradna meg, ami rajta van, a többi mind elégne, és azt se tudná, hol alszanak aznap éjjel. Hát ez nagyon szomorú lenne. És most így jártak azok a szegény kis koalák ott... de hol is?

– Hol vannak... ezek... és mi történt... velük? – kérdezte hüppögve.

– Ausztráliában, ahol nagy erdőtüzek vannak, ezért menekültek szegények – felelte Anya, és az ölébe vette Emmát.

– Akkor én most bepakolok a hátizsákomba, és elindulok

Ausztráliába, hogy segítsek nekik – mondta Emma, kitörölte szeméből a könnyeket, és már indult is volna, hogy összepakolja magának a legfontosabbakat a nagy útra.

– Most? Este? Sötétben? – kérdezte Márk.

– Most! Hogy mielőbb ott legyek. Láttad? Most minden perc számít! – mondta Emma, akiről itt az ideje, hogy elmondjuk: igen bátor kislány volt. De nem ám afféle szájhős, aki azt híreszteli magáról, hogy ő

semmitől sem fél, de ha a Téalapó elé kell állni, hogy elszavaljon egy rövid versikét, máris remeg a lába, elakad a nyelve, és jó, ha nem sírja el magát. Nem. Emma soha nem mondta magáról, hogy bátor, de ha egy magasabb csúszdáról először kellett lecsúszni, ahonnan még Márk és a barátai se mertek, akkor Emma egy piciny mosollyal a szája sarkában elsőnek siklott le. Ha a magasból kellett a vízbe ugrani, vagy egy sötét barlangba kellett bemenni, mindig Emma volt az első. Egyszerűen nem félt. Még a villámlástól sem! Nem félt lemenni a víz alá, nem félt a sötét szobában, szóval nem akármelyik bokorban terem ilyen bátor kislány.

És azt is tudták a szülei, hogy Emma igazán jószívű, sőt, melegszívű. Az első falatot is Márknak adta, ha az kérte tőle. Ha igazságtalanságot látott, akkor meg mindjárt tiltakozott, segíteni akart. Szóval sem a szülei, sem Márk nem lepődött meg azon, hogy félelem nélkül nekivágna az éjszakának, hogy koalamacikat mentsen. Ekkor Márk okosan megszólalt:

– Tudod te pontosan, hol van az az Ausztrália? Hogy miért égnek azok az erdők? Hogy hogyan lehetne megállítani az efféle tüzeket? Emmát meglepték a bátyja kérdései, és be kellett látnia, hogy bizony, egyikre sem tud válaszolni. Lehajtotta a fejét, ami egy beismeréssel ért fel .

– Na, látod – bólintott Márk. – Mire odaérsz, már úgyis eloltanak a tüzeket. Inkább keresd meg az okait, hiszen lesznek még ilyen tüzek. A kérdés, hogy hogyan lehet megakadályozni őket?!

– Talán igazad van – felelte Emma. – És segítesz majd nekem?

– Persze, hogy segítek – felelte Márk, és ebben bizvást hihetett Emma, hiszen őszintén fölnézett a bátyjára, aki egyszer már megmentette a világot.

– De most már ideje aludni! – mondta Apa. – Egykettő! Sipirc az ágyba!

Emma Moflit ölelve indult a szobájába, és mielőtt elaludt volna, kibújt

a takaró alól, és nekilátott, hogy megtervezze a teendőket. Végül erre jutott:

- 1. Megtudni a tüzek okát.*
- 2. Rájönni, hogy miként állíthatók ezek meg.*
- 3. Kigondolni, hogy ő mit tud tenni ezügyben.*

És nem csak leírta ezeket a feladatokat, hiszen már tudott írni, hanem le is rajzolta, mert imádott rajzolni. Aztán bebújt az ágyba, és úgy gondolta, ott a meleg takaró alatt, karjában Moflival, hogy mindezt képes lesz végrehajtani. Ebben segítségére lesznek a szülei és a nagyszülei által olyan sokat emlegetett jó tulajdonságai. Először is a bátorsága, másodszer a jószívűsége, harmadszor pedig a rajzolásban jártas keze, és persze még valami, amit a család úgy emlegetett, hogy

„Vág az esze ennek a lánynak, mint a borotva!”.

Persze ő ilyenkor csak szerénykedett, de azért most titkon bízott benne, hogy nem hagyja cserben a kobakja. Akkor ezek segítenek majd a nagy munkában, bölintott egy aprót.

– Ugye te is segítesz, Mofli? – kérdezte, s mikor látta, hogy a koala is bölint – bár az is lehet, hogy csak az álomtól billent előre a feje –, Emma is elaludt.

2. fejezet

Amelyben Emma egy film segítségével rájön, hogy mi veszélyezteti a Földünket

Másnap szombat volt, és ahogy Emma felébredt, egyből az előző napi kérdések jutottak eszébe. Utána meg az, hogy aki kitartóan törí a fejét, az talál is megoldást! És csak törte és törte a kobakját, amikor eszébe jutott, hogy nem is olyan rég a szülei és Márk valami filmet néztek, amiben arról beszéltek, hogy veszélyben a Föld. Hátha attól a veszélytől kellett menekülni azoknak a koaláknak is.

Átment Anya és Apa ágyába, mint minden szombat és vasárnap reggel, akik hiába szerettek volna még egy kicsit aludni. De ezúttal mégsem ő ébresztette őket, hanem Márk, aki már ott dögönyözte a szüleit. Emma még be sem lépett a szobába, már az ajtóból kiabált: – Mi is volt az a film, amit a múltkor néztetek, amiben arról beszéltek, hogy veszélyben a Föld?

– A koalamacik miatt kérded? – mosolygott Apa.

Emma bólintott, Apa pedig megígérte, hogy délután megkeresi neki a számítógépén, és akkor megnézheti.

A film elég hosszú volt, és nem is mindent értett belőle Emma, de azért a lényegét, azt igen.

**Nagy veszélyben van a Föld,
amiről egy kedves bácsi
magyarázott, aki híres színész,**

bár ő nem ismerte. Persze Anya igen, aki azt mondta, hogy szerinte nagyon csinos. Emma ezen egy kicsit elcsodálkozott, mert szerinte a Vámos Ámos, aki szintén a Kamaraerdei Kerekdő Általános

Iskolába jár, sokkal csinosabb. Igaz, nem túl kedves, mert amikor tavaly, a Föld napjára hozta azt a két cuki, pufi tengerimalacot, nem engedte meg Emmának, hogy megsimogassa őket. Bezzeg ő, amikor Lotti kutyájával bemutatott egy gyakorlatot, megengedte, hogy Ámos megsimogassa Lottit. De most vissza a filmszínészhez, akinek Leó Kabrió volt a neve. Pontosabban a művészneve, mert Márk megnézte az interneten, és kiderült, hogy az eredeti neve Hoffenbringerschaft Ödönke volt, ami amúgy szép név, de a rajongói majd nem tudják kiejteni, gondolta az ifjú Hoffenbringerschaft. Ezért fölvette a Leó keresztnevet, ami ugye oroszánt jelent, és ehhez választotta a Kabrió vezetéknevet, mert ez volt a kedvenc autója. A szép nyitott, elegáns kabrió. Így aztán Leó Kabrió néven vált ismerté. Mi több: világhírűvé. Tehát ezt a kedves színészt a Világ Népei Szövetsége a természetvédelmi nagykövetének választotta, ami olyasmit jelent, hogy először bejárja a földgolyót, megnézi, hol, mi a baj, mert baj aztán van bőven, utána meg azzal találkozik, akivel csak akar, mindenki fogadja őt, királyok, elnökök, de még a pápa is, akiknek ezt mondja:

– Vigyázzatok, ti Hatalmasságok, mert a mi földgolyónk nagyon nagy veszélyben van!

Mire ezek mind bólogatnak, és megígérik neki, hogy segíteni fognak.

De Emma úgy látta Leó arcán, hogy hiszi is ezt, meg nem is.

És talán azért nemigen hiszi, mert ezek a bácsik és nénik – de ahogy Emmának föltűnt, főleg bácsik, csak egy néni volt közöttük, egy öreg, világoskék nagykalapos és kosztümös – jobbára már elég idősök.

Látszik, nem sok kedvük van már változtatni a világon. Nagy munka lenne, és ők úgy sem látnák a változás eredményét, hisz talán meg sem érik.

De ne kerüljessük a forró kását, ahogy Emma sem kerülgette, és nézzük, mi a baj itt a Földön, és van-e erre megoldás!

Ahogy Emma megértette, és ahogy ti is mindjárt megértitek, hiszen mégsem olyan bonyolult ez, mint néhányan mondják, a fő gond az, hogy egyre többen vagyunk itt a Földön, egyre több benzint használunk az autókban, egyre több szenet, olajat, gázt tüzelünk el télen, és a gyáraink is egyre többet égetnek el ezekből. Tehát a szén, az olaj, a gáz a fő felelős, pontosabban ezeknek a füstje, ami a levegőbe kerül.

Ezt Emma is följegyezte, sőt, le is rajzolta.

Az ebben a füstben lévő mérges gázok – mármint hogy ránk, emberekre mérgesek, mert ha belélegezzük őket, akkor köhögünk, de akár meg is betegszünk tőle – lassan körbeveszik a mi szép földgolyónkat. De az még nagyobb bajt okoz, hogy ez a gáz, mint egy nagy függöny tartja itt a meleget, nem engedi, hogy elillanjon a Földről. Szép lassan egyre melegebbek lesznek a nyarak, egyre ritkábban esik nálunk télen a hó. És ebben nem csak az a baj, hogy télen nem tudunk kedvünkre szánkózni, és hogy nyáron nem mehetünk ki délben úszni, mert megégeti a hátunkat a nap, hanem hogy az egész Föld elkezd lassan fölmelegedni. A Föld sapkája ott fölül, és a csizmája itt alul, ami most csupa jég, olvadni kezd. Ettől a sok olvadt víztől megemelkednek a tengerek, és előntenek egy csomó tengerparti várost. Az időjárás egyre bolondosabbá válik, hatalmas viharok, esők, és nagy szárazságok követik egymást.

Valahogy így rajzolta le ezt Emma a füzetébe, mert megértette, mi a fő gond. Na, jó, elismerem, nem ennyire szépen rajzolta, mert ő még csak kisiskolás, de az ő rajzának is ez volt a lényege. És biztos vagyok benne, ha akkora lesz ő is, mint Eszter néni, aki ezt készítette, köbülbelül ő is ilyen képet fest majd.

Persze azt is tudta már Emma, hogy több más veszély is fenyegeti a Földet. Az, hogy egyre többen leszünk, ezért fogy az élelmiszer, mindenféle járványok fenyegetnek bennünket, sokkal több nap- meg szélerőmű kellene, és így tovább.

Azonban! Azt is látta, hogy a legfontosabbal kell neki először foglalkoznia! Eggyel, de a leglényegesebbel! Ezzel mentheti meg a leggyorsabban a világot. Hiszen már nincs túl sok ideje az emberiségnek.

Ez pedig az – és ezt olyan tisztán látta már Emma, akár Lotti kutya csillogó szemében önmaga mosolygó arcát –, hogy minél több fát kell ültetni a világon, mert a fák, az erdők a mi utolsó reménységünk!